

La trajectòria professional d'Àngel Segarra és prèvia a la creació del seu despatx i perfectament definida. "Porto vint anys en la professió. Jo vaig néixer treballant al Departament d'Assessoria Fiscal d'Arthur Andersen i, al cap de vuit anys, el bufet de Ventura Garcés va demanar-me que em fes càrrec de l'organització d'aquest mateix departament. M'hi vaig estar durant vuit anys. El 1997 vaig establir-me per compte propi i la majoria de gent que depenia de mi va incorporar-se al nou despatx. Som dos grups: el meu duu l'assessorament fiscal, i l'altre ens dona suport en l'àmbit mercantil. Més enllà dels clients, compartim despeses i local. Com a equip ens presentem com a assessors fiscals." Aquesta trajectòria li fa creure que l'especialització és un factor provocat pel client: "L'especialització depèn de cada assessor: per al client petit i mitjà, la necessitat d'un servei global és important perquè li convé de centralitzar-ho tot en un sol despatx. El nostre client, però, és la gran empresa. Moltes disposen ja de professionals i departaments administratius i el que necessiten és un suport especialitzat que en el nostre cas se centra en temes fiscals."

"Hi ha períodes de maduració en què s'assoleixen noves fites i responsabilitats. Jo havia treballat en temes fiscals i en sortir de la facultat tenia una idea clara del que volia, però com que no tenia ni l'experiència ni prou coneixements, era molt difícil organitzar un despatx propi. A Arthur Andersen, hi havia una carrera professional amb diferents etapes: una primera d'ajudant; una segona com a responsable; una tercera de gerent, i un darrer període com a soci. Els incentius llavors eren diferents i això feia que poguessis trobar ofertes més interessants en altres despatxos. Per a mi impulsar un departament i ser-ne el director em va ser molt útil però, un cop organitzat, quedava condicionat a la política d'un altre departament i vaig creure que havia arribat el moment d'assolir una personalitat fiscal amb directius pròpies." Una personalitat empresarial que demana de l'ajut d'una bona formació humanística: "La nostra economia és jove; hi ha diferències entre empreses de primera i de segona generació. La primera la formen persones fetes en un sector que arrisquen amb autoformació empresarial. Les de segona i tercera generació corresponen als fills i néts dels fundadors, que tenen una formació universitària que passa per branques humanístiques. En el meu cas, la vocació professional complementada amb una formació humanística va facilitar-me molt el bagatge." Una vocació fiscal que implica una posició respecte de la consciència social en temes d'impostos: "És extremadament important el tema fiscal. En les economies avançades el sector públic dona servei allà on la iniciativa privada no arriba. Ara, des d'un punt de vista econòmic, els impostos molt alts no són raonables perquè qui hagi de pagar-los no arriscarà o no treballarà; hi ha d'haver un equilibri entre una suficiència financera de l'Administració Pública que satisfaci el servei i la prevenció de situacions desmotivadores causades per una alta fiscalitat. L'assessor ha de defensar la norma perquè el seu client en surti el millor parat possible. De vegades, hi ha expedients als quals se'ls aplica un criteri exagerat i sancions no emprades adequadament. S'han d'equilibrar, per tant, els interessos: que el contribuent no sigui un barrut però que tampoc pateixi l'abús de

l'Administració." I el fet de vetllar perquè aquestes coses es facin netament és una de les preocupacions del col·lectiu d'assessors fiscals.

"Ha de redefinir-se el paper de l'assessor respecte a la relació de confiança establerta amb el client. El contacte amb aquest professional passa pel Departament Administratiu i aleshores pren decisions amb la gerència, el director financer o el soci-empresari. L'empresa el valora, per tant, personalment i això fa que continuïn amb ell, ajudat tècnicament per les publicacions que puguin refermar la seva solvència i la del seu equip, el seu rol en el món de l'assessorament fiscal, etc. Hem estat actius a les darreres lleis presentant suggeriments que, després, es recollien en textos legals. No ens limitem només a defensar el client; som part activa per tal que les normes es redactin adequadament. La situació ara és més equilibrada que abans: tenim tribunals que avaluen els abusos de l'Administració i la incorrecta aplicació de les lleis." Això evidencia una evolució de la consciència fiscal a l'hora de buscar la millor opció per a poder moure's dins la legalitat: "Als setanta patiem una situació en què no teníem un sistema fiscal comparable al d'altres països amb economies semblants. La reforma tributària de 1964 va consistir a aplicar uns impostos mínims, no progressius, i de baixa pressió fiscal. El 1978 es modificà la llei vers un sistema homologable amb el d'altres països, i així vam passar d'una situació de paradís a una fiscalitat important. La gent defensà els seus interessos amb productes sense fiscalització i aquest fet provocà la reacció contrària de l'Administració amb persones fonamentalistes com a responsables. El 1985 van reformar-se les sancions —a partir de llavors arribaven al 300%— i les lleis tributàries cada vegada van anar perjudicant més l'empresari. Amb el temps, els diferents governs van corregir aquesta situació i van aprovar règims fiscals més realistes, fins avui, que tenim un sistema fiscal més raonable."

Una evolució que no ha deixat de banda la gestió tributària: "L'encert de l'Administració fou una millora acurada de la gestió i de la informació. S'ha fet un esforç per a estar al dia en mitjans informàtics i telemàtics. I tot i que encara podem plantejar-nos si les lleis són o no prou equilibrades, hem d'admetre que s'han donat passos importants." Això no obstant, s'ha de continuar treballant: "La fiscalitat peca d'excés perquè les prevencions de l'Administració imposen uns tipus màxims. La tributació d'un terç sembla raonable, però si se supera apareixen problemes. S'ha de fer un esforç per a no fiscalitzar tant aquestes rendes." I l'Àngel admet també que l'actual paper de l'empresari com a recaptador d'impostos és una càrrega feixuga de portar: "Fem de l'empresari un gestor correcte dels impostos, i tampoc se li ha de deixar tota la responsabilitat tributària. D'altres països no segueixen aquest model però hem de fixar-nos en el que funciona aquí: fer canvis és delicat." Un canvi de model que es fa més difícil encara en parlar del repartiment de les rendes entre els diferents territoris de l'Estat: "No és fàcil perquè prèviament hi ha qüestions polítiques. El que no hi pot haver és desproporció: una zona amb una balança fiscal molt favorable tindrà desmotivada la població si se li aplica el mateix sistema que a una altra que paga més. Un mateix sistema per a totes les autonomies no funciona."

“Hi ha d’haver un equilibri entre una suficiència financera de l’Administració pública, que satisfaci el servei, i la prevenció de situacions desmotivadores causades per una alta fiscalitat”

Àngel Segarra - Barcelona (Barcelonès)